

Антонюк Анастасія

*Комунальний заклад «Лицей № 1 смт Стрижівки
Вінницького району Вінницької області»*

ЛІКАРІ – ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

Ключові слова: *військовий лікар, госпіталь, захисник, патріот, перемога, інтерв'ю.*
Keywords: *army doctor, hospital, defender, patriot, victory, interview.*

24 лютого 2022 р. вкарбувалось у мою пам'ять страшним повідомленням, коли о 6:30 однокласник написав: «Почалася війна. Мого батька-військового забрали». У цей момент ще не було усвідомлення того, що нас чекає. За свої 16 років я чула слово «війна» лише на уроках історії. Ці розповіді, від яких з'являються «мурашки», перетворилися на реальність. Із того дня в кожного з нас з'явився свій «фронт»: хтось почав допомагати армії грошима, хтось – випічкою, багато людей постійно перебувають в окопах, щосекунди ризикуючи життям, займаються волонтерством, а хтось рятує життя інших.

У наш час не вистачило б, мабуть, тижнів, щоб перелічити всі їхні імена. Імена тих, перед ким наші люди схиляють голову в пошані та вдячності. А ми, молоде покоління, назавжди викарбовуємо їх образи у своїй свідомості, як приклад для наслідування.

Саме про одну таку людину, яку добре знаю, хочу розповісти. Це лікар, за спеціальністю – дитячий хірург, у мирний час працював травматологом. А наразі його пацієнтами стали наші захисники. Це – Сергій Володимирович Піковський.

Моє перше знайомство з цією людиною відбулося за кумедних обставин. Коли моя мама захворіла, ми ніяк не могли знайти медпрацівницю, яка б кілька вечорів поспіль робила їй уколи. Одна наша знайома зголосилася допомогти в пошуку спеціаліста. І ось, коли ми вже очікували на медсестру, на порозі з'явився... високий, кремезний молодий чоловік. Сказати, що я з мамою були здивовані, – це нічого не сказати. Запала тиша. Він не міг не помітити наш стан. Вигляд у нас, напевно, був дуже кумедний. Проте «медбрат» не розгубився. Його обличчя розквітло щирою, доброю посмішкою. Він впевнено зробив крок до кімнати й спокійно сказав: «Ну, що? Кого лікуватимемо?»

Коли курс процедур було завершено, мама мене запитала: «Ти знаєш, що наш лікар ще в далеких 2015–2016 рр. під час АТО більше року рятував життя солдатів, працюючи в Бахмутському військовому госпіталі?»

У цьому шпиталі працювала волонтерка Олена. На той час вона активно допомагала пораненим та лікарям. Привозила різні речі, одяг, медикаменти. Саме тоді на світ з'явилася її книга «Мій фронт», автор – Олена Лав. Там детально описано роботу тих лікарів, із якими вона спілкувалася. Є там інформація і про «нашого Сергія», хоча імена у книзі, через зрозумілі причини, було змінено.

Коли ж 24 лютого розпочалося повномасштабне вторгнення на нашу землю, ще до того часу завідувач відділення травматологічного пункту Вінницької міської лікарні Сергій Володимирович Піковський, як і сотні його колег, знову став військовим лікарем.

Його дружина Марина згадує: «Пам'ятаю 24 лютого. Чоловік прокинувся о 5 ранку зі словами: «Я на роботу». Із того часу додому він приходив лише поми-

тися, узяти їжу й знову повертався. Лікарі міської клінічної лікарні швидкої медичної допомоги були постійно на роботі. Спочатку перші кілька тижнів не було великого навантаження, а потім почали привозити поранених. Іноді до 100 чоловік і більше».

У серпні 2022 року Сергію подзвонили побратими, з якими він пройшов АТО в 2015–2016 роках, із пропозицією, що їм у Харківський військовий шпиталь не вистачає «рук» спеціалістів. І якщо він досі ще не мобілізований, то чи можуть вони направити запит у військкомат на нього.

У Сергія Володимировича була можливість залишитися тут, на місці, поряд із дружиною, з трьома неповнолітніми дітьми. Тим паче, що знаходився під так званою «бронєю», бо тут перебувало чимало лікарів-спеціалістів на місцях для надання допомоги пораненим. Фактично він міг продовжувати надавати допомогу пораненим у нашому обласному центрі.

Сімейна рада тривала недовго. Дружина Марина лише запитала: «А як же лікарня, пацієнти?» На що він відповів: «Я залишаю їх у надійних руках. Мої колеги не підведуть. Я знаю».

Сергій Володимирович сказав своєму керівництву, що він іде у ЗСУ, і дав згоду на мобілізацію. Через 3 дні лікар потрапив до м. Харкова. За документами офіційно його мобілізовано, але фактично він пішов добровільно, за покликом серця.

Розпочалися суворі будні. Робота добре знайома. Лишень з тією відмінністю, що рятувати військових доводилося під постійні звуки обстрілів, вибухи снарядів, ракет та авіабомб. Проте лікарі, ні, не лікарі, а швидше, «ангели у людській подобі», здається, не чули цього всього, бо вибухи затьмарювалися звуками стогону наших поранених. І так щодня, день за днем. Лише одна єдина ціль – рятувати кожного захисника будь-якою ціною.

Це вже потім до відзнак та грамот старшому ординатору травматологічного відділення клініки ушкоджень Військово-медичного клінічного центру Сергію Володимировичу Піковському, що були вручені від імені Президента за участь ще в Антитерористичній Операції, додадуться й інші. А поки він робить свою роботу. Робить те, що наближає Велику Перемогу.

Усі мої спроби взяти інтерв'ю в цієї мужньої і водночас світлої людини не завершилися успіхом. Раз на 2 місяці, днів на 3, йому дають можливість приїхати додому. Проте, як розповідає дружина пані Марина, це дивна поїздка. Адже чоловік майже добу просто просить тиші, ніби відпочиває від метушні та галасу.

Телефонне спілкування з сім'єю можливе лише час від часу, коли з'являється вільна хвилинка. В основному по месенджерах. Кожен ранок має початися з СМС «Доброго ранку!». А ввечері вся родина чекає повідомлення «На добраніч, у мене все добре!». І немає ніякого значення, що прийти воно може й о 3 годині ночі. А бувають дні, коли приходить просто «Ок», і рідні знають, що з ним все гаразд.

Тому коли за попередньою домовленістю дружини пані Марини відбулася наша телефонна розмова, я була дуже рада та безмежно горда, що маю нагоду поспілкуватися з такою людиною.

Лікар Сергій Володимирович був небагатослівний, хоча й привітний. У голосі відчувалася сильна втома. Проте він чемно, з притаманною йому доброзичливістю поцікавився, а як тут, у нас, чи мають школярі змогу навчатися та інше.

Час нашої розмови минав швидко. Я навіть трішки розгубилася, тому так і не наважилася запитати все те, що планувала.

Проте мене вразило, з якою впевненістю він говорив про перемогу. Із його слів, хлопці, що потрапляють до них (є й зовсім молоді – 19–20 років) з важкими пораненням, підлікувавшись, просять, щоб їх відпустили назад до побратимів на фронт. Є чоловіки, що без ніг, але рвуться повернутися. Їх очі горять, коли вони говорять про Перемогу. Зараз патріотизм цих чоловіків, завзяття та прагнення Перемоги просто «зашкалює».

Сам Сергій Володимирович говорить одне: «Переможе Україна!» І я вірю йому! Україна обов'язково переможе!

У березні 2023 р. вже капітана медичної служби Сергія Володимировича Піковського було нагороджено орденом «За мужність III ступеня», який було вручено особисто Президентом України Володимиром Олександровичем Зеленським під час його візиту до госпітала.

«Коли він отримав орден, – згадує дружина, – то дуже просив, щоб я нікому не казала. Адже він же нічого такого не зробив. Он хлопці – піхота, то ті працюють, а він лише медик. Я ж розповіла рідним, друзям, знайомим. Чоловіка дуже здивувало, що багато людей почали йому телефонувати, писати, вітати. А ще дуже багато повідомлень приходять із словами подяки. Зараз знаходяться бійці, які пройшли АТО, і на жаль, знову потрапили до шпиталю, і знову до мого чоловіка. Багато з них кажуть: «Дякую, лікарю, що я можу ходити, жити!». Сергій від цього ніяковіє. Він ніколи не виставляв напоказ, що він чудовий лікар. Ще й до того, дуже гарний батько та сім'янин. Любить подорожі, риболовлю і ... смачно поїсти. Не любить гостей і гамірні компанії, проте завжди всім намагається приділити увагу.

Його вчинки завжди виважені і послідовні. Він патріот своєї країни, але ніколи не буде про це кричати. Сергій Володимирович вважає, що найкращий спосіб підтримувати свою країну – це працювати, приносити користь та захищати свою родину. Він ще в далекому 2014 р. ствердно промовив: «Якщо я не піду зупинити їх там, то біля своїх воріт я з ними не впораюся. Тому я йду!».

Для мене Сергій Володимирович – не просто лікар, рятівник поранених бійців, а справжній герой. Він не «відсидівся» у тилу, не виїхав за кордон, а залишивши трьох малолітніх дітей, подався туди, де його знання та вміння найбільше сьогодні потрібні. Нехай Вас, як і кожного нашого захисника, береже Господь за все, що ви спільно робите для народу, держави і в ім'я Великої Перемоги! Слава Україні! Слава її ГЕРОЯМ! Перемога буде за нами!

Джерела та література

1. Нагороди під Бахмутом і відзнака в руки мера Харкова: Як минув «вояж» Зеленського на схід! *ТСН*. 23.03.2023. URL: <https://tsn.ua/video/video-novini/nagorodi-pid-bahmutom-i-vidznaka-v-ruki-mera-harkova-yak-minuv-vozh-zelenskogo-na-shid.html>
2. Особиста розмова з Піковським С. та його дружиною Піковською М.
3. Указ Президента України № 173/2023. Про відзначення державними нагородами України. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1732023-46185>